

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Karolíny Šorbanové a přísedících Blanky Ebrové a Vladimíra Pospíšila ve věci žalobce: **J. K.**, nar. **...**, bytem **...**, zast. JUDr. Mgr. Jiřinou Novákovou, bytem Mezi Školami 2328/13, Praha 5, proti žalované: **Česká republika - Česká obchodní inspekce**, IČ: 00020869, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o náhradu platu ve výši 741.380,-Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 489.777,- Kč s 9,25% úrokem z prodlení ročně z částky 83.528,- Kč od 13.2.2009 do 12.3.2009, s 9,25% úrokem z prodlení ročně z částky 159.462,- Kč od 13.3.2009 do 12.4.2009, s 9,25% úrokem z prodlení ročně z částky 242.990,- Kč od 13.4.2009 do 12.5.2009, s 9,25% úrokem z prodlení ročně z částky 326.518,- Kč od 13.5.2009 do 12.6.2009, s 9,25% úrokem z prodlení ročně z částky 406.249,- Kč od 13.6. 2009 do 30.6.2009, s 8,5% úrokem z prodlení ročně z částky 406.249,- Kč od 1.7.2009 do 12.7.2009, s 8,5% úrokem z prodlení ročně z částky 489.777,- Kč od 13.7.2009 do 31.12.2009, s 8% úrokem z prodlení ročně z částky 489.777,- Kč od 1.1.2010 do 30.6.2010, se 7,75% úrokem z prodlení ročně z částky 489.777,- Kč od 1.7.2010 do 30.6.2012, se 7,5% úrokem z prodlení ročně z částky 489.777,- Kč od 1.7.2012 do 31.12.2012, se 7,05% úrokem z prodlení ročně z částky 489.777,- Kč od 1.1.2013 do 9.4.2013 a za dobu od 10.4.2013 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení z částky 489.777,- Kč ve výši repo sazby stanovené ČNB a vyhlášené ve věstníku ČNB zvýšené o

7% bodů a platné vždy k 1. dni příslušného kalendářního pololetí v němž trvá prodlení žalované, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.

- II. Ve zbývající části tedy co do částky 251.603,- Kč s úrokem z prodlení ročně z částky 42.909,- Kč od 13.2.2009 do zaplacení, z částky 39.008,- Kč od 13.3.2009 do zaplacení, z částky 42.909,- Kč od 13.4.2009 do zaplacení, z částky 42.909,- Kč od 13.5.2009 do zaplacení, z částky 40.959,- Kč od 13.6.2009 do zaplacení, z částky 42.909,- Kč od 13.7.2009 do zaplacení ve výši repo sazby stanovené ČNB zvýšené o 7% bodů a platné pro 1. den příslušného kalendářního pololetí v němž trvá prodlení se žaloba zamítá.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 37.070,- Kč a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu 1.2.2012 domáhal po žalované náhrady platu za měsíce leden až červen 2009. Ve svých žalobních tvrzeních žalobce uvedl, že jeho pracovní poměr u žalované byl založen pracovní smlouvou, následně pak došlo ke změně- jeho jmenování na pracovní místo ředitele sekce správní, s účinností od 1.1.2007 se jeho pracovní poměr změněným jmenováním změnil na pracovní poměr založený pracovní smlouvou. Opatřením ze dne 5.4.2007 mu byla dána výpověď z pracovního poměru, která však byla soudem pravomocně shledána neplatnou. Žalobce sdělil žalované podáním ze dne 13.6.2007 oznámení o trvání na dalším zaměstnávání dle ustanovení § 69 odst. 1 zákoníku práce, průměrný výdělek pak naposledy zjištěný měl žalobce z rozhodného období, kdy naposledy pracoval, tedy z prvního čtvrtletí roku 2007, kdy ode dne 5.4.2007 měl stanovenou překážku v práci na straně žalované, jenž trvala až do dne 30.6.2007. Po celou dobu překážky mu byla vyplácena náhrada platu ve výši průměrného výdělku zjištěného z rozhodného období, kdy naposledy pracoval, tedy z prvního čtvrtletí 2007 a to ve výši hodinového výdělku v částce 718,39 Kč. Z těchto důvodů pak ve druhém čtvrtletí 2007 nemohl odpracovat 21 dnů, ani počet dnů, které by se vzdáleně tomuto počtu blížily. Žalobce uvedl částky, které dosáhl v prvním čtvrtletí roku 2007 na dosaženém výdělku, z níž pak vypočetl průměrný hodinový výdělek ve výši 718,39 Kč. Zároveň uvedl, že je nutné do tohoto výdělku zahrnout i odměnu, jenž byla žalobci přiznána za minulé období, rovněž uvedl, že při určení náhrady platu, kterou je zaměstnavatel povinen poskytnout zaměstnanci se vychází po celou dobu trvání nároku z průměrného výdělku zjištěného z rozhodného období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, v němž nárok na náhradu platu vznikl. Zároveň žalobce uvedl, že na jeho místo byl přijat M. P. jenž dělal práci stejnou jako žalobce. Žalobce tvrdil, že mimo jiné měl příplatek za vedení ve výši 5.000,-Kč, zatímco jeho nástupce měl příplatek za vedení ve výši 10.000,-Kč a tato částka by měla být tedy i východiskem pro výpočet náhrady platu žalobce. Žalobce se rovněž domáhal úroku z prodlení, jenž stanovil ode dne následujícího po dni výplaty platu, kdy den výplaty byl stanoven v pracovním řádu žalované č. 153/2007.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě nárok uplatněný žalobcem neuznala, když má za to, že kromě neplatně dané výpovědi je jednou z podmínek pro úspěšné domáhání se náhrady platu také, aby zaměstnanec bez zbytečného odkladu zaměstnavateli oznámil, že trvá na tom, aby jej dále zaměstnával. Dle žalované však žalobce tuto povinnost nesplnil, rovněž je nutné pohlížet na pracovní poměr žalobce jako pracovní poměr založený jmenováním, nikoliv pracovní smlouvou. Dle žalované, pak pokud žalobce v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, jako je tomu v případě žalobce, použije se v souladu s ustanovením § 355 odst. 1 zákoníku práce pravděpodobný výdělek. Dle platných předpisů pak by byl žalobce v období leden až červen 2009 zařazen v tarifní třídě 13, platovém stupni 10. Odměny do pravděpodobného výdělku nelze započíst, když jsou navíc nenárokovou složkou, nebyly přiznány v předchozím rozhodném období a nebyly v mzdové bilanci pro rok 2009 rozpočtovány. Dle žalované pravděpodobný výdělek za období leden až květen roku 2009 by byl ve výši 279,09 Kč na hodinu a za červen pak 284,67 Kč na hodinu. Zároveň žalovaná uvedla, že žalobce se snaží navýšit požadované náhrady platu, kdy má za to, že žalobci v předcházejícím období zejména bezprostředně předcházejícím očekávaným personálním změnám byly vypláceny zcela nezaslouženě a velmi vysoké mimořádné odměny, tento postup zaměstnavatele byl pak ve zjevném rozporu s dobrými mravy a proto si nezaslouží ochrany a tak vysoká částka by žalobci neměla být přiznána, kdy není možno přiznat mimořádné odměny, aniž by tyto odměny byly podloženy mimořádnými pracovními výkony, plněním úkolů nad rámec popisu pracovní činnosti a nebo plněním úkolů ve zcela mimořádné kvalitě.

S ohledem na provedené dokazování má soud za prokázány následující skutečnosti:

Žalobci byla dána výpověď z důvodu nadbytečnosti dle ustanovení § 52 písm. c) zákoníku práce s tím, že s účinností k 4.4.2007 byla zrušena stávající organizační struktura žalované včetně všech vedoucích míst a tím bylo zrušeno vedoucí místo žalobce, kdy žalobce byl ve funkci vrchního ředitele sekce správní. Zároveň byla stanovena nová organizační struktura mimo jiné zahrnující tři sekce, z nichž jednou byla sekce ekonomiky a práva, již byla podřízena dvě oddělení a to provozně ekonomické a právní a spolupráce s EU. Do oddělení provozně ekonomického byla mimo jiné převedena sekce správní. Žalobci tak byla dána výpověď ze dne 5.4.2007 z důvodu zrušení jeho „pracovní funkce“ s odkazem na opatření č. 130/2007, jenž byla ten den žalobcem převzata. Vedoucím sekce ekonomiky a práva se po 4.4.2007 stal [REDACTED]. [REDACTED]. M. [REDACTED] P. [REDACTED] I. [REDACTED]. M. [REDACTED] P. [REDACTED] vykonával stejný druh práce dle popisu práce-pracovní činnosti, jaký vykonával žalobce do dání výpovědi. Žalobce se pak domáhal určení neplatnosti výpovědi ze dne 5.4.2007, výpověď byla shledána neplatnou na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22.1.2010 vydaném pod čj. [REDACTED]. [REDACTED], rozsudek byl rovněž potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11.5.2011 vydaném pod čj. [REDACTED]. Rozhodnutí prvostupňové i druhostupňové bylo na základě dovolání potvrzeno usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 10.10.2012, vydaném pod čj. 21 Cdo 4172/2011-193. V rámci řízení o určení neplatnosti výpovědi se soud I. stupně rozsáhle zabýval zjištěním, zda [REDACTED]. M. [REDACTED] P. [REDACTED] začal vykonávat stejný druh práce jako žalobce, k němuž bylo vedeno rozsáhlé dokazování (prokázáno podstatným obsahem spisu OS pro Prahu 2 sp.zn. [REDACTED] a zejména rozsudkem ve věci samé). Žalobce oznámil žalované, že výpověď

považuje za neplatnou, trvá na dalším zaměstnání a to nejpozději dopisem doručeném žalované dne 14.8.2007 (prokázáno oznámením o trvání na dalším zaměstnání ze dne 13.6.2007, usnesením MS v Praze ze dne 24.10.2012, čj. [REDAKCE] usnesením MS v Praze ze dne 20.11.2012, čj. [REDAKCE]). Žalobce se domáhá proti žalované v jiných řízeních rovněž vedených u Obvodního soudu pro Prahu 2 náhrady platu z neplatného skončení pracovního poměru za jiná časová období než v tomto řízení, kdy tyto žaloby byly soudem I.stupně sice zamítnuty, avšak rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 byla zrušena z důvodu, že žalobce uplatnil svůj nárok na dalším trvání pracovního poměru včas bez zbytečného odkladu dle ust. § 69 odst. 1 zákoníku práce s tím, že zároveň bylo uloženo soudu I.stupně, aby se zabýval výší náhrady platu (prokázáno rozsudkem OS pro Prahu 2 ze dne 1.2.2012, čj. [REDAKCE] usnesením MS v Praze ze dne 24.10.2012, čj. [REDAKCE], rozsudkem OS pro Prahu 2 ze dne 21.8.2012, čj. [REDAKCE], usnesením MS v Praze ze dne 20.11.2012, čj. [REDAKCE]). Mezi účastníky nebylo sporu o skutečnosti, že žalovaný neodpracoval za druhé čtvrtletí roku 2007 alespoň 21 dnů, když žalobce měl ode dne 5.4.2007 stanovenou překážku v práci na straně zaměstnavatele a to až do 30.6.2007, kdy dle názoru žalované, měl pracovní poměr skončit. Zároveň bylo mezi účastníky učiněno nesporným dle shodných skutkových tvrzení, že žalobce byl zařazen do platové třídy 13, platového stupně 10 s tím, že platový tarif byl ve výši 26.540,-Kč, osobní příplatek ve výši 16.000,-Kč a příplatek za vedení ve výši 5.000,-Kč. Celkem tak byl plat ve výši 47.540,-Kč (rovněž prokázáno platovým výměrem č. 522/2007 ze dne 29.1.2007). Soud má dále na základě provedeného dokazování za prokázané, že [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] byl od 5.4.2007 stanoven plat ve výši 48.880,-Kč skládající se z platového tarifu ve výši 22.880,-Kč, osobního příplatku ve výši 16.000,-Kč, příplatku za vedení ve výši 10.000,-Kč, když [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] byl zařazen v platové třídě 13, platovém stupni 6. [REDAKCE] P [REDAKCE] byly v roce 2007 z fondu odměn celkem za celý rok a to od měsíce dubna do měsíce prosince přiznány odměny v celkové výši 315.000,-Kč, když za měsíc duben roku 2007 byla přiznána odměna ve výši 80.000,-Kč, za měsíc červen roku 2007 odměna ve výši 40.000,-Kč, za měsíc září roku 2007 odměna ve výši 60.000,-Kč, za měsíc listopad roku 2007 odměna ve výši 70.000,-Kč, za měsíc prosinec odměna ve výši 65.000,-Kč (prokázáno platovým výměrem č. 585/2007 a mzdovým listem [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] za období duben 2007 až prosinec 2007). Zároveň bylo prokázáno, že i za další období a to i rok 2008, rok 2009 byly odměny z fondu odměn přiznávány a to v průměru kolem 350.000,-Kč ročně (prokázáno mzdovým listem [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] za roky 2008 a 2009, rovněž mzdovými listy jiných vedoucích pracovníků za rok 2008,2009 M [REDAKCE] P [REDAKCE], [REDAKCE] J [REDAKCE] Š [REDAKCE], [REDAKCE] Z [REDAKCE] H [REDAKCE]). Soud má dále za prokázané, že výplatním dnem byl u žalované stanoven 12.den v měsíci (prokázáno pracovním řádem žalované publikovaným v příloze opatření ústředního ředitele ČOI č. 126/2007, jenž nabývá účinnosti dnem 1.1.2007). Žalobce byl naposledy v pracovní neschopnosti ode dne 11.4.1994 do 17.4.1994 (prokázáno potvrzením Okresní správy sociálního zabezpečení Kutná Hora ze dne 25.2.2013).

Soud pak zamítl návrhy důkazů vznesené žalovanou a to výslech žalobce, [REDAKCE] N [REDAKCE] a [REDAKCE] P [REDAKCE] jako bývalých vedoucích zaměstnanců žalované a personální ředitelky žalované, když má soud rozhodně skutečnosti prokázané na základě listinných důkazů, když navíc provedené důkazy byly dostačující pro zjištění skutkového stavu.

Z dalších provedených důkazů pak soud s poukazem na již prokázané skutečnosti, žádné jiné skutečnosti významné pro rozhodnutí o věci samé nezjistil.

Na základě zjištěných skutečnosti má soud za prokázaný následující skutkový stav:

Žalobce byl u žalované zaměstnán ve funkci vrchního ředitele sekce správní, byl mu v rámci platového výměru stanoven plat ve výši 47.540,-Kč. Po organizační změně ze dne 4.4.2007 byla žalobci dána výpověď z důvodu nadbytečnosti dle ust. § 52 písm.c) zák.práce dne 5.4.2007. Ode dne 5.4.2007 byla stanovena žalobci překážka v práci na straně žalované, tudíž žalobce neodpracoval za druhé čtvrtletí roku 2007 potřebný počet 21 dnů. Pracovní pozici se stejným obsahem pracovní činnosti, ač jinak označenou, po dání výpovědi z důvodu nadbytečnosti, začal vykonávat [REDAKCE]. M [REDAKCE] P [REDAKCE] Žalobce se domáhal určení neplatnosti výpovědi pro nadbytečnost, kdy pravomocně byla tato výpověď shledána neplatnou. Žalobce se pak domáhá náhrady platu v tomto řízení za období leden až červen 2009, kdy sdělil žalované oznámením ze dne 13.6.2007 doručené žalované nejpozději dne 14.8.2007, že trvá na dalším zaměstnávání. [REDAKCE] M [REDAKCE] P [REDAKCE] pak bylo na odměnách za rok 2007 přiznána celkově částka ve výši 315.000,-Kč z fondu odměn s tím, že ani v dalších letech nebyly vypláceny odměny v nižších částkách.

Dle ustanovení § 69 odst. 1 Z.č.262/2006 Sb., dále jen zákoníku práce, dal-li zaměstnavatel zaměstnanci neplatnou výpověď, nebo zrušil-li s ním zaměstnavatel neplatně pracovní poměr okamžitě nebo ve zkušební době a oznámil-li zaměstnanec zaměstnavateli bez zbytečného odkladu písemně, že trvá na to, aby ho dále zaměstnával, jeho pracovní poměr trvá i nadále a zaměstnavatel je povinen poskytnout mu náhradu mzdy nebo platu. Náhrada podle věty první přísluší zaměstnanci ve výši průměrného výdělku ode dne, kdy oznámil zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání až do doby, kdy mu zaměstnavatel umožní pokračovat v práci, nebo kdy dojde k platnému skončení pracovního poměru. Dle ustanovení § 354 odst. 1 není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, je rozhodným obdobím předchozí kalendářní čtvrtletí. Dle § 355 zákoníku práce, jestliže zaměstnanec v rozhodném období neodpracoval alespoň 21 dnů, použije se pravděpodobný výdělek. Dle odstavce 2 výše uvedeného ustanovení pravděpodobný výdělek zjistí zaměstnavatel z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance, nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávající stejnou práci nebo práci stejné hodnoty.

S ohledem na uvedená zákonná ustanovení a prokázaný skutkový stav dospěl soud k následujícím závěrům:

Na základě shora uvedeného má soud za to, že s žalobcem byl neplatně rozvázán pracovní poměr, kdy výpověď pro nadbytečnost doručená žalobci dne 5.4.2007 byla soudy pravomocně shledána neplatnou, a žalobce v souladu s ustanovením § 69 odst. 1 zákoníku práce uvědomil žalovanou o tom, že trvá na dalším zaměstnání. Soud při svých právních závěrech rovněž vycházel mimo jiné z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24.10.2012, čj. [REDAKCE] jakož i usnesení Městského soudu

v Praze ze dne 20.11.2012, čj. [REDAKCE], když žalobce, jak již bylo uvedeno shora, se v jiných řízeních vedených u stejného soudu domáhá náhrady platu ze stejného neplatného rozvázání pracovního poměru, avšak za předcházející časová období. V těchto rozhodnutí odvolací soud dospěl k právnímu závěru, že žalobce mohl oznámit žalované, že trvá na dalším zaměstnávání kdykoli poté, co mu byla doručena výpověď z pracovního poměru, tedy ode dne 5.4.2007 a to až do pravomocného skončení řízení o určení neplatnosti, k čemuž došlo dne 9.8.2011, nebo do dne, kdy by mu žalovaná umožnila pokračovat v práci, k čemuž však v době, za kterou je požadována náhrada platu nedošlo. Jinými slovy pokud zaměstnanec neoznámí zaměstnavateli, že trvá na dalším zaměstnávání bez zbytečného odkladu, jak předpokládá ust. § 69 odst.1 zák.práce, pak tato skutečnost nemá za následek zánik nároku na náhradu mzdy či platu. Vzhledem k tomu, že žalobce oznámil žalované, že trvá na svém zaměstnávání nejpozději ke dni 14.8.2007, pak žalobci od toho dne náleží náhrada platu. Při stanovení náhrady mzdy (platu) za období leden až červen 2009, jak bylo požadováno žalobou, soud vycházel z ust. § 351 a násl., § 353 odst. 1 a § 354 odst.1 zák.práce, kdy náhrada platu přísluší žalobci ve výši průměrného výdělku zjištěného z hrubého platu zúčtovaného žalobci jako zaměstnanci k výplatě v rozhodném období a z odpracované doby v rozhodném období, přičemž rozhodným obdobím je předchozí kalendářní čtvrtletí předcházející dni, v němž žalobci vzniklo právo na náhradu platu-tedy 2.čtvrtletí roku 2007. Jelikož žalobce v 2.čtvrtletí roku 2007 neodpracoval alespoň 21 dnů, když od 5.4.2007 byla stanovena překážka v práci na straně zaměstnavatele, tedy v měsíci dubnu odpracoval 4 dny a v dalších měsících již žádný den, vycházel při stanovení náhrady platu z pravděpodobného výdělku dle ust. § 355 Zák.práce, přičemž tento se zjistí z hrubé mzdy nebo platu, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy nebo platu, které by zřejmě dosáhl; přitom se přihlédne zejména k obvyklé výši jednotlivých složek mzdy nebo platu zaměstnance, nebo ke mzdě nebo platu zaměstnanců vykonávající stejnou práci nebo práci stejné hodnoty. Vypočítaný pravděpodobný výdělek se pak, pokud nedojde k velké změně ve výdělkových poměrech, považuje za stejný po celou dobu, kdy má být zaměstnanci přiznána náhrada platu (srovnej rozsudky NS sp.zn. 21 Cdo 991/2001, 21 Cdo 1474/2009). Při určení pravděpodobného výdělku soud vycházel ze skutečnosti, že pravděpodobný výdělek má složku obligatorní, skládající se z platu, jenž byl dle posledního platového výměru žalobce č. 522/2007 ze dne 29.1.2007 ve výši 47.540,-Kč měsíčně, kdy měsíčně platový tarif byl ve výši 26.540,-Kč, osobní příplatek ve výši 16.000,-Kč a příplatek za vedení ve výši 5.000,-Kč. Soud nepřistoupil na argumentaci žalobce vycházet při stanovení náhrady platu ze skutečnosti, že zaměstnanec pracující na obdobné pozici [REDAKCE]. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE] měl příplatek za vedení ve výši 10.000,-Kč v platovém výměru a tento by rovněž měl být přiznán žalobci, když soud vycházel přímo z platového výměru žalobce, když ve vztahu k pevné složce platu dle soudu nelze vycházet z platového výměru jiné osoby. Pravděpodobný výdělek se pak skládá rovněž ze složky fakultativní, které odpovídá odměně, jenž by pravděpodobně byla žalobci přiznána. V tomto ohledu soud vycházel ze skutečnosti, že v rámci žalované byly zaměstnancům odměny přiznávány, jenž s ohledem na běh doby (rok 2007,2008,2009), za které měl soud k dispozici mzdové listy více zaměstnanců, vykazovaly značnou pravidelnost. Osobě, jenž vykonávala obdobnou práci žalobce v období po doručení neplatné výpovědi z pracovního poměru žalobci, v tomto případě [REDAKCE]. M. [REDAKCE] P. [REDAKCE] byly celkové odměny přiznány za období 1.4.2007 až 31.12.2007 rok 2007 v částce 315.000,-Kč, kdy soud zároveň zjistil, že ani v dalších letech nedošlo

k nějakému enormnímu snížení či nárůstu těchto odměn. V průměru pak tyto odměny tedy byly ve výši 35.000,-Kč měsíčně. Soud v otázce odměn pak vycházel z celého roku 2007, když odměny nebyly vypláceny každý měsíc ve vztahu k odvedené práci, ale za delší časové období, kdy i s ohledem na žalovanou a stanovení mzdových prostředků vždy na celý rok, se soudu jeví jako spravedlivější a více odpovídající pravděpodobnému výdělků, vzít v úvahu všechny odměny vyplacené za rok 2007. Z tohoto důvodu dle soudu je nutno při stanovení pravděpodobného výdělků u žalobce vycházet rovněž z částky 35.000,- Kč měsíčně představující odměnu, jenž by žalobci byla pravděpodobně vyplácena i ve 2.čtvrtletí roku 2007. Pravděpodobný hrubý měsíční výdělek žalobce ve 2.čtvrtletí roku 2007 byl s ohledem na shora uvedené ve výši 82.540,-Kč (47.540,-Kč dle platového výměru žalobce +35.000,-Kč pravděpodobná odměna), kdy soud dospěl s ohledem na ustanovení § 356 odst.2 zákoníku práce ke zjištění při 40 hodinovém pracovním týdnu, že pravděpodobný hodinový výdělek by pak byl ve výši 474.59 Kč. Denní výdělek by byl ve výši 3.796,72 Kč. Soud vycházejíc ze skutečnosti, že v měsících leden, březen, duben a červen 2009 měl měsíc 22 pracovních dnů, tj, 176 pracovních hodin, pak za tyto měsíce dospěl k částce 83.528,-Kč jako hrubého měsíčního pravděpodobného výdělků, v měsíci únor 2009 při počtu pracovních dní v měsíci ve výši 20 dnů, tj.160 pracovních hodin, pak k částce 75.934,-Kč jako hrubého měsíčního pravděpodobného výdělků, a za měsíc květen, kdy byl stanoven počet pracovních dnů ve výši 21 dnů, tj. 168 pracovních hodin, k částce ve výši 79.731,-Kč jako hrubého měsíčního pravděpodobného výdělků. Poté pak soud dospěl k závěru, že celkem přiznaná částka součtem těchto měsíčních pravděpodobných výdělků by měla být za období leden až červen roku 2009 ve výši 489.777,-Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaná žalobci žádnou částku nezaplatila, co do výpočtu shora soud žalobě vyhověl a to i s úrokem z prodlení ve výši dle nařízení vlády č.142/1994 Sb. (výrok I.rozsudku), co do zbytku žalované částky žalobu zamítl, když ji považuje za nedůvodnou (výrok II. rozsudku).

Zároveň se soud zabýval tím, zda přiznání náhrady platu v této výši není v rozporu s dobrými mravy, jak argumentovala žalovaná, když dospěl k závěru, že v první řadě je nutno vycházet z té skutečnosti, že ze strany žalované došlo k neplatnému rozvázání pracovního poměru, jež žalobci bylo vnuceno s tím, že se musel domáhat určení neplatnosti této výpovědi. Pokud však žalobce i nadále trval na svém zaměstnání, mohlo dojít ze strany žalované k využití této možnosti a měl možnost dále žalobce zaměstnat. Pokud se pak žalobce domáhá náhrady platu z neplatného skončení pracovního poměru, nelze na této skutečnosti shledat rozpor s dobrými mravy. Rovněž pak výše náhrady platu jako pravděpodobného výdělků zahrnující i odměny, jenž byly v rozhodném jakož i v následujícím období, přímo letech, žalovanou přiznávány jiným zaměstnancům, nelze ve vztahu k žalobci a jeho požadavku posuzovat jako nemravné a v rozporu s dobrými mravy.

O náhradě nákladů řízení pak bylo rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř., kdy záviselo-li rozhodnutí soudu na jeho úvaze či výpočtu, přizná soud plnou náhradu nákladů řízení úspěšnému účastníku, kdy žalobce byl co do základu ve věci úspěšný, a proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 37.070,-Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení a to k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost uložená vykonatelným soudním rozhodnutím splněna dobrovolně, může oprávněný proti povinnému navrhnout soudní výkon rozhodnutí či soudní exekuci.

V Praze dne 9. dubna 2013

Mgr. Karolína Šorbanová, v.r.
Předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Vítková